

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 10292

гр. София, 23.11.2023 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21
състав**, в закрито заседание на 23.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

като разгледа дело номер **11114** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по жалба от Ф. А. С., гражданин на Руската Федерация, [дата на раждане] в [населено място], чрез адвокат И. В.-АК-В. с адрес за получаване на книжа: [населено място], [улица] ет.3 офис 6.

С жалбата се оспорва отказ за издаване на виза, издаден от ЗКС в Посолството на Република България в Б. С. по заявление на Ф. А. С. от 04.08.2023 г. Иска се от съда да постанови отмяната на отказа като се претендира, че същият е незаконосъобразен, постановен при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и в несъответствие с материално правните разпоредби. Оспорва се спазването на изискването за мотиви на административния акт, посочва се размера на средствата, с които разполага жалбоподателя, като се твърди, че нормата на чл.8 от ЕКПЧОС включва правото на всеки сам да избира мястото и начина си на живот, възможностите за подходящо лечение и здраве, стига да не вреди на другите и при спазване на установените правила и закони.

По делото е представена административната преписка.

При проверката на съда за допустимост на оспорването, съдът съобрази следното:

При проверка за допустимост на жалбата, настоящата инстанция счита същата за недопустима на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от подаденото заявление за издаване на виза, искането е за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза вид "Д" по смисъла на чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ.

Отказът (л.10 от делото) е постановен на правно основание чл.10, ал.1, т.17 от Закона

за чужденците в Република България (ЗЧРБ), а от фактическа страна е посочено, че не е доказано достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, както и на основание чл.10 ал.1 т.24 от ЗЧРБ, като е посочено, че са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание и надеждността на направените от чужденеца изявления. Отделно от това е посочено, че получаваната пенсия е под минималната за Република България и не са налице редовни средства за издръжка.

Видно от изложеното за основанията за оспорване, с жалбата са въведени по същество процесуално-правни и материално-правни основания, свързани с чл. 10, ал. 1, т. 24 ЗЧРБ. Макар формално в жалбата да е посочена разпоредбата на чл.8 от ЕКПЧОС, след запознаване със съдържанието на жалбата следва извода, че няма повдигнати изрично въпроси, касаещи права по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, нито такива могат да се изведат от изложеното в жалбата. Очевидно се касае за избора на заявителя, гражданин на трета страна, извън Европейския съюз и Европейското икономическо пространство, да живее в Република България. В случая не се претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, освен заявеното декларативно право на избор на лицето в коя страна да живее.

Практиката на ЕСПЧ по отношение на такива лица, във връзка с чл. 2, параграф 1 от Протокол 4 към конвенцията, посочва, че "Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе в дадена държава или да живее в нея и договарящите държави имат право - като въпрос на добре установено международно право и предмет на техни задължения по международното право, включително и по Конвенцията - да контролират влизането, живеенето и експулсирането на чужденци" - така по делото S. v. L., пар 99, както и C. v. UK, параграф 73. Конвенцията гарантира по чл. 2 от Протокол № 4, право на всеки гражданин, който свободно се намира на територията на дадена държава, да се придвижва свободно и свободно да избира своето местоживее в нея, а в чл. 3, т. 2 предвижда, че никой не може да бъде лишен от правото да влезе на територията на държавата, на която е гражданин. Международният пакт за граждански и политически права, в сила за България от 23.03.1976 г., също гарантира - чл. 12 и 13, правото на всеки, който се намира на законно основание на територията на една държава, да се придвижва свободно в нейните предели, правото да напусне свободно пределите на всяка страна, включително и своята, както и правото, да не може да бъде произволно лишен от правото да влезе в собствената си страна, но не предвижда право на чужденеца на влизане и пребиваване в друга държава. Няма акт на Европейския съюз, който да създава право на граждани на трети страни на дългосрочно пребиваване в държава-членка на Европейския съюз. Т. право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз.

Следователно, няма приложима действаща правна норма, която пряко да създава права на жалбоподателя за пребиваване на територията на страната. Не е регламентирано субективно право, на което да съответства задължение за българската държава да разреши право на дългосрочно пребиваване в страната, поради което основанията за оспорване на процесния отказ за виза не попадат в приложното поле на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, жалбата на основание чл.10а, ал.4 ЗЧРБ е процесуално недопустима.

Разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ съставлява предвиденото в чл. 120, ал. 2 от Конституцията изключение от общата клауза за обжалваемост на актовете на администрацията и пречката осъществяването на търсения съдебен контрол за законосъобразност. В т. 1 от решение № 14 от 04.11.2014 г. по т.д. № 12/2014 г. на Конституционния съд изрично се подчертава, че разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията дава правото на законодателя по изключение при спазване на изискванията за съразмерност, включително задължителните за страната международни стандарти за достъп до съдебна защита, със закон да предвиди необжалваемост пред съд на изрично посочена категория административни актове само, когато това е необходимо за опазване на основите на конституционния ред или на други особено важни обществени интереси. Доколко регламентираната в чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ забрана за съдебен контрол върху актовете за отказ за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 4 същия закон е целесъобразна и съответства на описаните предпоставки е въпрос, който стои извън обхвата на съдебната проверка. Воден от горното и на основание чл. 159, т. 1 АПК, Административен съд София - град, I отделение, 21-ви състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата от Ф. А. С., гражданин на Руската Федерация, [дата на раждане] в [населено място], срещу отказ за издаване на виза, издаден от ЗКС в Посолството на Република България в Б., Република С. по заявление на Ф. А. С. от 04.08.2023 г. г.

ПРЕКРАТЯВА съдебното производство по делото.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на оспорване с частна жалба пред Върховен административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

ПРЕПИСИ от определението да се връчат на страните.

СЪДИЯ: